

følt sig fristet til helt at afskaffe Arbejdsanvisningen. Det bestemmende Motiv for Ministeren til, trods alt, delvis at opretholde den offentlige Arbejdsanvisning, nemlig dette, at Arbejdsanvisningens kontrollerende Virksomhed har været og er af en vis Værdi, vil imidlertid sikkert svinde meget ind, saafremt man i Fremtiden kun kommer til at operere med den ordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse. I øvrigt vil dette, at man i Fremtiden kun faar eet Kontor i hvert Amt, jo vanskeliggøre Kontrolvirksomheden og dermed ogsaa indskrænke Nyttens af den. Hvis man imidlertid vil bevare den offentlige Arbejdsanvisning, bør den i hvert Fald ikke have et større Apparat end foreslaaet i Forslaget.

De Oplysninger, der i et Bilag til Forslaget gives om den hidtil praktiserede offentlige Arbejdsanvisnings Bekostelighed, set i Forhold til dens Resultater, er jo med et mildt Udtryk rystende. Saa vidt jeg kan se af Bilaget, har hver Anvisning kostet i det sidste Finansaar 7 Kr. 44 Ø., og et enkelt lollandsk Anvisningskontor, Nysted, har for at faa anvist een Mand anvendt et Beløb af 1.597 Kr. Se, naar man er oppe paa saadanne Tal, er det forstaaeligt, at man føler sig fristet til helt at afskaffe denne Institution.

Vi kan altsaa for vort Vedkommende tiltræde de foreslaaede Indskrænkninger, men med Hensyn til Enkeltheder maa vi tage et vist Forbehold. Vi kan ikke helt sympatisere med, at Bestyrerne paa disse Kontorer ansættes af Indenrigsministeren, der efter Forslaget, som af den ærede sidste Taler bemærket, ogsaa skal fastsætte Vilkaarene for Ansættelsen. Det vil efter vort Skøn ganske sikkert være det heldigste at overlade disse Spørgsmaal til de Myndigheder, Amter og Kommuner, der skal betale største Parten af Udgifterne. Noget andet er, at Ministeriet kan faa tillagt en Approbationsbemyndigelse og derved indvirke paa en forsvarlig økonomisk Ledelse. Paa den Maade vil man ogsaa opnaa, at der bliver en dobbelt Kontrol.

Vender jeg mig derefter til den ordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, er jo den væsentligste Ændring heri, at Statens og Kommunernes Tilskud fremtidig fastsættes forskelligt for de forskellige Kasser efter den gennemsnitlige Aarsfortjeneste for Kassernes Medlemmer. Dette nye Princip vil vi gerne overveje, men ses som en egentlig økonomisk Foranstaltning kan det vel neppe. Besparelsen for Staten og Kommunerne er efter Lovforslaget anslaaet til ca. 2 Mill. Kr., men det er sikkert mere end tvivlsomt, om

det vil slaa til. Venstres Ordfører nærrede i Gaar sine Tvivl, og jeg føjer mine til. Hvis nemlig Løniveauet falder, vil Tilskuddet automatisk stige, derigennem at Statens og Kommunernes Tilskud stiger, efterhaanden som Aarslønningerne gaar ned, og man maa jo dog efter alt forventet et Fald i Lønningerne. Forslaget vil under denne Synsvinkel derfor ikke kunne ses som en Nedsikring, og hvis man vil tage denne Besparelse med i den samlede Nedsikrings Resultater, er det ikke helt ærligt.

De øvrige Ændringer, der findes i denne Del af Lovforslaget, skal jeg ikke komme ind paa i Enkeltheder. Som almindelig Bemærkning vil jeg sige, at jeg paa eet Punkt deler den ærede sidste Talers Mening, nemlig med Hensyn til den stærke Bemyndigelse, den stærke Magt, der er givet Arbejdsdirektøren og Indenrigsministeren. Disse har efter Forslaget paa overordentlig mange Punkter faaet en afgørende Bestemmelsesret, som i mangfoldige Tilfælde vil kunne have sine store Skavanker. Det maa efter vort Skøn absolut tilstræbes, at der i selve Loven, saa vidt det er muligt, findes faste Regler. De ministerielle Fortolkninger kan have deres Charme, men i det store og hele er man sikkert bedst tjent med at have faste, ufravigelige Regler at gaa efter, og jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at det gælder ikke blot, naar Socialdemokratiet er ved Magten, men ogsaa naar Venstre er det. Ogsaa under Venstres Styrelse har vi set Fortolkninger fra den højtærede Indenrigsministers Side, som ikke har kunnet vinde vort Bifald.

Ved Overvejelserne angaaende den ordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse fremkommer i øvrigt naturligt det Spørgsmaal, om Kasserne nu ikke er blevet saa stærkt udbygget, at de fuldstændig kan staa paa egne Ben uden Tilskud af nogen Art, idet den Forøgelse af Kontingentet, som dette vil udkræve, ikke turde virke afskrækkende. Et andet Spørgsmaal, som ogsaa frembyder sig ved Gennemsynet af Lovforslaget, er Spørgsmaalet om, under hvilke Betingelser der under Strejke og Lockout i et Fag kan ydes Understøttelse til Fagets arbejdsløse. Spørgsmaalet har netop i dette Øjeblik en stærkt aktuel Interesse. Man har ikke i Forslaget søgt at ændre ved de nugældende Regler, der efter vort Skøn ikke kan siges at være fuldt tilfredsstillende, og vi maa derfor forbeholde os under Udvalgsbehandlingen nærmere at komme ind paa dette Punkt.

Jeg vil endvidere gerne benytte Lejligheden til at spørge, hvorledes det gaar med